

Ειδήγηση στο Μνημόσυνο του Κωστή Παλαμά 5/5/43 στ'
Λεμεσός ΡΙΑΛΤΟ 9.30μ.μ.

Κυρίες και Κύριοι,

Μπροστά στη τόσο επίβλητική αποψινή συγκέντρωση και σε μιά τόσο επίσημη ~~τελετή~~ τελετή μέσα στο ναό αυτό των Μουσών, όπου ήλθαμε να καύσωμεν τον λιβανωτόν του θαυμασμοῦ μας πιστοί λάτρες του πιδό μεγάλου νεοέλληνα ποιητῆ και ν' ἀποτίσωμε τόν επιβαλλόμενο φόρο τιμῆς στην αγιασμένη του μνήμη, αίσθάνομαι τήν ανάγκη πρῶτα-πρῶτα νά ἐκφράσω ἐκ μέρους τῶν ὀργανωτῶν τοῦ Μνημοσύνου τές θερμές μου εὐχαριστίες σ' ὄλους σας και ἰδιαίτερα ~~στον~~ ~~κ. Γιάγκον~~ κ. Γιάγκον Ἡλιάδη γνωστό θαυμαστή τοῦ Παλαμικοῦ ἔργου, πού τόσο πρόθυμα ἀνέλαβε τό ἔργο τοῦ ὁμιλητῆ, ^{οὐκ} Γιάγκον Ποταμίτη και ^{αὐτῶν} Δίδα Αὐγήν Μοδινού, πού εὐγενικά προσεφέρθησαν νά σᾶς διερμηνεύσουν ποιήματα τοῦ Παλαμά, ^{οὐκ} Σόλωνα Μιχαηλίδη και τόν Σύλλογον "Ἄρην" για τήν ^{ἰσραήλ} μουσική των ^{ἐμπροσθέν} ~~ἐπιτελεσθέν~~ ~~καθώς~~ και ὄλους ὅσοι βοήθησαν για μιά ~~ὀμορφὴ~~ ~~καλή~~ διεξαγωγή τῆς τελετῆς. ~~στο ἔργο μας.~~
θεωρῶ τόσ εαυτό μου εὐτυχισμένο τήν στιγμήν αὐτή, γιατί μου δίνει τάι κι' ἄλλη μιά φορά ἡ εὐκαιρία νά διαπιστώσω, ἀπ' τή πρόθυμη και ἄθροια προσέλευσή σας, ὅτι ἡ Λεμεσός ξέρει νά τιμᾷ ~~κατάξιως~~ ~~ἐν~~ ^{παιδείᾳ} τῆς φυλλῆς μας και τόν ἑαυτόν της.

Τ' ἀναρίθμητα πράγματα και φαινόμενα τῆς ζωῆς και τῆς φύσης ὅλη ἡ δημιουργία, ὁ ὑλικός και ἰδανικός κόσμος, ἀποτελοῦν τό ἀντικείμενο τῆς παρατήρησης, πού ναι ἡ κατώτερη μορφή τοῦ πάθους και πού παιδί τῆς ἔχεται λίγαν ἀνθρώπινη γνώση. Τ' ἀνθρώπινο πνεῦμα στρέφεται πρὸς τά πράγματα αὐτά, θεληματικά ἢ ἄθελα, και ~~μέ τόν~~ ~~ἐρεθισμό~~ ~~κάποιου~~ ~~αἰσθητηρίου~~ ὀργάνου κι' ἀπό κάποια μυστηριώδικη λειτουργία, τὰ περιβάλλει μέ τή πνοή του τήν αὐλή, και μέ τή δύναμη τῆς ἀφαίρεσης τὰ μετουσιώνει σέ ἰδέες. ἢ και τάντιθετο: μέ κάποιο πάλι μυστικό και ἀνεξερεύνητο τρόπο ἐκεῖνα ~~πῶς~~ δονοῦν τές χορδές τῆς ψυχῆς ~~μας~~ ~~ὅτι~~ κεντρίζουν τό πνεῦμα ^{μας} σέ κίνηση, σέ ζωή, και σέ σκέψη. ~~ἄλλοι~~

Ἄλλά τά πράγματα και τά φαινόμενά αὐτά και ἡ ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μαζί τους ἔχουν ἀναμφίβολα ζευχθῆ κάτω ἀπὸ νόμους και σχέσεις σταθερές, πού μιλοῦν ὅμως μονάχα σούς λίγους και τούς

τούς διαλεχτούς. Τάσ'άλευτο κῦρος τῶν νόμων αὐτῶν κι' ἡ αἰωνιότητα τῶν σταθερῶν αὐτῶν σχέσεων πηγάζουν ἀπὸ τῆ δύναμη μιᾶς **Ἀνάγκης**.

Ἀπ' αὐτῆ τῆν ἀδάμαστη θεότητα σπρωγμένα στηλῶθησαν ~~ὄρθοι~~ καὶ στηλώνονται ~~ὄρθοι~~ ὀρθάνοικτα τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου, ἄρα καὶ τοῦ καλλιτέχνη καὶ τοῦ ποιητῆ, μπροστά στό κάθε τι ^{τὸ} ἐπισητὸ, ἀπ' τῆ στιγμῆ, πού ξυπνάει μέσα του ἡ Ἀπορία καὶ πού μπαίνει στὴ ψυχῆ του ἡ λαχτάρα "νά ξεδιαλύνη" τὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς καὶ τὰ κρυφὰ τῆς πλάσης."

Ὁ φιλόσοφος ὅλων τῶν αἰώνων καὶ τῆς ἀνθρωπότητας λέγει τὴν Ἀπορία μητέρα τῆς Ἐπιστήμης, γιὰτὶ μ' αὐτῆ ξεφανερώνεται ἡ Ἀλήθεια καὶ δέν εἶναι μόνον ~~ἀπὸ~~ τοῦτο. γιὰτὶ μιὰ ὀρθὴ ἀπάντηση σέ μιὰν Ἀπορία γεννᾶ καὶ τὴν πνευματικὴ χαρὰ στὸν ἐρευνητὴ ἐπιστήμονα, πού, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ~~πάλι~~, εἶναι πρᾶγμα "Ἀριστον καὶ Ἠδιότον". Εἶν' ἀνάγκη τάχα νά σας ἀναφέρω τὴν ἐκατόμβη τοῦ Πυθαγόρα καὶ τὸ ξετρελλῶσόν τοῦ Ἀρχιμήδη μέ τίς κατακτήσεις τῶν νέων ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν, πού φέρουν ~~εἶσα~~ εἶσαμε σήμερα τὰ ἄνομάτα των στά Μαθηματικά καὶ Φυσικά; Ἀλλά γιὰτὶ νά ἐπιμείνουμε στές ἐπιστημονικὲς ἀλήθειες ^{πού} κι' ἂν δέν εἶναι ἀμέτοχες τῆς χαρᾶς αὐτῆς τῶν λογηολογῆς ἐφευρετῶν, ἐξηγηρετοῦν μ' ὅλα ταῦτα κυρίως πρακτικούς καὶ μᾶλλον ~~ὄρθοι~~ ὕλικούς ὠφελιμιστικούς σκοπούς;

Σήμερα θά στρέψουμε τὴ προσοχή μας στές ἐφευρέσεις καὶ στές δημιουργίες ἐκεῖνες, πού ἐξηγηρετοῦνε τὴ ζωὴ μας μέ κάποιον ἄλλο, ἀιθέριο καὶ πιὸ λεπτὸ τρόπο, χωρὶς νάναί ἡ ἐξηγηρέτηση τους λιγώτερο σημαντικῆ. Ἰσα-ἴσα αὐτές εἶναι καὶ τὸ πραγματικὸ κριτήριον τοῦ πολιτισμοῦ ἐνός τόπου. Ἐννοῶ τίς κατακτήσεις τῆς Τέχνης πού ξεκινοῦν ἀπὸ κάποια θεϊκὴ ἀρχή, τὸν ἐνθουσιασμό. Ὁ Ἐνδοδονισμός! (Ἐνθουσιάζομαι, ὅπως ξέρετε, δέν σημαίνει τίποτε ἄλλο παρά γεμίζω ἀπὸ θεό.) "Φύσει τινί καὶ ἐνθουσιάζοντες ποιοῦσιν" **ἄ-ποιεῖ-ν**", ἔλεγεν ὁ Σωκράτης γιὰ τοὺς ποιητές.

Στάντ' ἄρ' κρυσμα μιᾶς φυσικῆς λ.χ. ὁμορφιάς γεννιέται ὁ θαυμασμός. Παιδί τοῦ θαυμασμοῦ ὁ ἐνθουσιασμός κι' ἡ ~~ἐμπνευση~~ ἐμπνευση, πού γεννοβολαί τὴν Ὀμορφιά στὴ Τέχνη. ~~Κι' ὁ~~ Ὀμορφιά εἶναι ἡ ἀρμονικὴ σύνθεση "καλῶν" μορφῶν δηλ. ὠραίων μορφῶν, εἴτε μορφές ἤχων εἶναι αὐτές εἴτε χρωμάτων, εἴτε σχημάτων, εἴτε καὶ συμπλεγμάτων ~~ὄρθοι~~

Κι'ό Νίτσε τ'όνειρο τό λέει "πραγματικότητα" και σ'αυτό αποδίδει
 κάθε δημιουργία στη Τέχνη· δηλ. στην Ικανότητα νά ζούμε τήν ζωή
 τοῦ όνειρου. 'Ο Φρουντ στη ψυχανάλυσή του τό λέει "βασιλικό δρόμο",
 πού οδηγεί τόν ψυχαναλυτή στην διαφώτιση τῶν μυστικῶν τοῦ ὑποσυ-
 νειδήτου. <Τ'όνειρο, κατά τόν ἴδιον, ἔχει θεραπευτικές ιδιότητες,
 πού σέ μεγάλο βαθμό μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀπό νοσηρές ψυχανευρώσεις.>

Οι μελετητές τῶν μεταφυσικῶν προβλημάτων πιστεύουν πώς τά όνειρα
 τῶν πρωτόγονων ἀνθρώπων στάθηκαν ἡ μοναδική αἴτλια τῆς θεωρίας τῆς
 ψυχῆς και τῆς λατρείας τῶν προγόνων, πού τόσο στενά συνδέεται μαζί
 τους **κι' ἡ τέχνη.** Οἱ φόβοι πού ταραίζουν τοὺς ὕπνους μας, οἱ προλήψεις, οἱ
 δαίμονες, ὁ μυστικισμός, τό δέος τοῦ ἀγνώστου **κι' ἡ** λογική-λο-
 γική φοβίες ἔχουν ἀντιφάρμακο τά μέσα, πού μέ τήν ἐνέργεια και
 τοὺς πολύμορφους συνδυασμούς **των** βρήκε ἡ φαντασία. Συνδυασμούς
 πολλές φορές, πού ἡ ψυχρά λογική τοὺς δάχνει παράλογους και γελοίους
 'Υπάρχουν ὅμως ^{συχνά} και συνδυασμοί σοφοί και διδακτικοί **και** ὠφέλιμοι
 ὅσο και ὠραῖοι. π.χ. οἱ συνδυασμοί τῶν μύθων ^{πολύ} περισσότερο: οἱ
 συνειδητές και ὠραῖες συνθέσεις, πού δημιουργεῖ ἡ Τέχνη. Τ'όνειρο,
 τέλος, γνήσιο παιδί τῆς φαντασίας, εἶν' ὁ τρόπος, πού ζῆ ἀσυνείδητα
 τό πνεῦμα μας τήν ὥρα τοῦ ὕπνου, και πούναι σ' ὄλα σχεδόν ὅμοιος μέ
 τόν τρόπο, πού ζῆ ὁ καλλιτέχνης τῆ στιγμή τῆς σύλληψης.
 Μέ τέσ ἰδιότητες της αὐτές ἡ Φαντασία **γίνεται** ἡ πρώτη δημιουργική
 δύναμη στη ποίηση.

Ὅπως ὅμως παρατηρεῖ πολύ σωστά ὁ Παλαμᾶς, ἡ φαντασία μόνη δέν
 ἀρκεῖ γιά τήν ποιητική δημιουργία. Ἡ φαντασία πυρώνεται, λέει,
 και πάει μπροστά, ἀλλά, μόνη της, δευτερεύοντα μόνο ποιήματα μπορεῖ
 νά πλάσῃ. Ἡ ἀνώτερη δημιουργία δέν εἶναι δυνατό νά παραγνωρίση
 τήν ἀνάγκη τῆς μεθοδικῆς και φωτισμένης ἐπέμβασης τοῦ Λόγου, πού
 μέ τό φῶς του και τό ὑπομονητικό δόγμα του ^{νάμειναι} **θά βγαί** τό καλιτέ-
 χνημα, ἀρμονική σύνθεση οὐσίας και μορφῆς. Ἡ **Σκέψη** στην **Ἀνώτερη**
Ποίηση παίρνει τέτοια θέση, ^{πού ματέρε} **ἔσθ** και στη φιλοσοφία. Ἡ λυρική σκέ-
 ψη πούναι ἡ, ^{ἡ ποίηση εἶναι ἀσύνειδητος} πεμπουσία τῆς Παλαμικῆς ποίησης εἶναι, ὅπως τήν ὀνομά-
 ζει ὁ ἄφρος τῆς φιλοσοφίας. Κι' ἔτσι συμπέπει κάπως ἡ γνώμη τοῦ
 Παλαμᾶ μέ τόν Ἀριστοτελικόν ἀφορισμό "Φιλοσοφώτερο ἱστορίας ἡ
Ποίησης. Ἡ Σκέψη, κατά τόν ποιητή μας, εἶναι τό ἴδιο τό αἶσθημα
 σέ ἀνώτερο βαθμό και σ' ὄλη του τῆ ~~ἐξουσία~~ **δύναμη.**

Και θυμάται κανείς έδω τον άλλο μεγάλο ποιητή του Έθνους μας, τον Σολωμό, που σχετικά με τη ποιητική δημιουργία δογματίζεε πως "πρέπει πρώτα-πρώτα να συλλάβει ~~ο~~ νοūs δυνατά, και κατόπι, να θερμάνη με τη φλόγα της καρδιάς ότι ο νοūs συνέλαβε".

Η θερμότητα αυτή της καρδιάς, το τρίτο στοιχείο της Ποίησης: κι' είναι το Πάθος. Νά! πως μιλεί για αυτό ο ποιητής των "Καυμών της λιμνοθάλασσας" *και 18 Δωδεκανήσου τον Έφρον, 16 Ποσειδά, 47α Μοναξίτι, 16 Βιομήτι 2000ν άχμ.*

Αρετή, λαμπρότητα, λογική, η αρετή, η αρετή, η αρετή:

"Μά ποιός τό ξέρει πιο πολύ, κι' άπάνω κι' από τ'άστρα κι' από της Τέχνης τη κορφή κι' άπτής Ίδέας τό βάθος, Μήν είναι ή θεία ή φωτιά κι' ή πλάστρα κι' ή χαλάστρα, Πιο άπάνω κι' άπ' τη Άρετή, τέλος κι' αρχή, τό Πάθος."

Αν όλες αυτές οι δυνάμεις, Κύριοι, που πρόλαβα να σας αναλύσω, έχουνε στην υπέρτατη αρμονική τους σύνθεση τέτοια σημασία για τη δημιουργία της ~~πάθε~~ τέχνης γενικά, την έχουνε ξεχωριστά και για τη Ποίηση, τό υπέρτατο "λουλούδι του Λόγου".

Κι' αν τά πρόταξα στην εισήγηση μου όλα αυτά είναι γιατί με τέτοιες αντιλήψεις ~~και~~ ο Παλαμάς, ~~που ύμνολογοϋμε τώρα~~ καταπιάστηκε με τό έργο του. Για 55 περίπου χρόνια ή έπιστήμη και ή εμπειρική Άλήθεια, κατόρθωμα συστηματικής και κουραστικής μελέτης, από τη μία, κι' άπτήν άλλη ή μεταφυσική ιδεολογία και τ' όνειρο ήσαν οι δύο δυνάμεις, που τον κρατούσαν υποτακτικό τους. "Οτι του πρόσφερε ή στιγμή ~~αρχικά~~ ή μελέτη στη γόνιμη ψυχή του, τό κύταζε με τό λόγο και τώβρισκε καλό ποιητικό σπόρο, εμπνεόταγ, τό δουλεύει ^{μετά ύπομονη} τό θέμαινε με τη φλόγα της καρδιάς του, κι' όστιχος πρόβαλλε ^{was to top of his} σαν ξεθύμασμα, σαν απολύτρωση και σαν άρτια και μεστωμένα ποιητική δημιουργία.

Ποιός στάθηκε ο Παλαμάς και τό έργο του και ποιός χαρακτηρισμός του ταιριάζει ^{λεπτομέρεια} θα ακούσετε ^{XY} από τον φίλον κ. Γιάγκον 'Ηλ άδη, τον Παλαμιστή μας, που τον εύχαριστώ και πάλιν θερμά εκ μέρους των καθηγητών του Γυμνασίου και του Συλλόγου 'Αποφοίτων Μέσης 'Εκπαίδευσης Λεμεσού (ΣΣ&Α&Μ&Ε&Λ) για την εύγενική του ^{προθυμία} προσφορά να σας μιλήση.

Εμένα θα μου επιτρέψετε να προσθέσω μόνο λίγα ~~λόγια~~ ακόμα. "Οτι: ο Παλαμάς είναι ^{νέοι μίνας} ο μεγαλύτερος ^{που έζησε ποτέ} βάρδος του Έλληνικού μεγαλείου. Είναι ^{και} καθολικός ποιητής ^{μαζί} άτομικός, έθνικός και Παναθηναϊκός. Πολύμορφος και πολύτροπος και ~~βαθυστόχαστος~~ ^{μαζί} βαθυστόχαστος."

~~εὐφράσασθε ὄλα.~~

Doctus poeta, λόγιος ποιητής, ἐργατικώτατος καὶ εὐσυνειδήτος ποιητής. ἀγαπήθηκε ξεχωριστὰ ἀπὸ τῆς Μούσης καὶ μπορεῖ δικαιωματικά νὰ πῆ ^{ὅπως ὁ Οὐράνιος} ἄλλος Ἀρχαῖος τὸ " *Exegi monumentum aere perennius*". ὁηλ. "τέλειωσα μνημεῖο πιδ ~~χερὸ~~ ^{κι} ἀπ' τὸν χαλκὸ". Καὶ μάλιστα, προσθέτουμε ἑμεῖς, μνημεῖο, ἀληθινὸ, σοφὸ καὶ ὠραῖο, σοβαρὸ καὶ ἐπιβλητικὸ. Ἡ πλατεῖα μὲρψωση τοῦ ποιητῆ ^{μὲν ἡ λέξις εἰς τὸν ἔρπον} δέει ~~στό~~ ^{ἐργου} ~~του~~ τὸ λοῦστρο τῶν κλασικῶν ἀγαλμάτων, πού θά τὸ προστατεύσει ἀπὸ τῶν χρόνων.

Μέσα στή γενικὴ βαθειὰ καὶ πλατεῖα νεοελληνικὴ ἀναδημιουργία ἡ ποδοση τοῦ Παλαμᾶ ξεπροβάλει μὲ τὴ λαμπρότη καὶ τὴ χάρη, πού ξεχωρίζει τὸν *Αὐγερινὸ* ἀπ τ' ἄλλα ^τ ἀστέρια στήν ἐλπιδοφόρα χαρραυγὴ τῆς μίας ἀνοιξιάτικης μέρας. Τὸ μόνο μας παράπονο ~~ἔστι~~ εἶναι, γιατί βλέπουμε πὼς ἡ Ἑλλάδα, μέσα στὰ ~~ἴσα~~ ^{ἴσα} τόσα δεινὰ της, τὴν ἐπαύριο τοῦ θανάτου του ^{καὶ} ^{πλιχότερα εἰς} ~~ἐσφάθη~~ ^{ἐσφάθη} ~~ἐστὶ~~ ^{ποῖησιν} ^ἢ ἀδυσώπητη *Μοῖρα* μᾶς ἄρπαξε τὸν μεγαλόστομο τραγουδιστὴ, πού θά τόνιζε αὔριο Πινδαρικούς βλίνιχους στό λυτρωμὸ τῆς ^{μυζέρας} ^{ἐνὶ} ^{νευτεριῶν}. ^ἢ ^{ἔλλας} ^{μας}. ^ἢ ^{κίλλον} ^{οὐκ} ^{ἔτι} ^{πιδ} ^{ἀπὸ} ^{τῆ} ^{παραζάλη} ^{καὶ} ^{τῆς} ^{πληγῆς} ^{τοῦ} ^{πιδ} ^{ὀκλήρου} ^{πολέμου}, ^{εἶμαι} ^{βέβαιος} ^{πιδ} ^{θὰ} ^{σκύψη} ^{εὐλαβικά} ^{νὰ} ^{προσκυνήσῃ} ^{τὸ} ^{ιερό} ^{χῶμα} ^{τῆς} ^{ἐνδοξῆς} ^{γῆς}, πού σκεπάζει τὸ μεγάλο παιδί της. Θά χύσει θερμὰ δάκρυα γιὰ τὴ ἀπώλειά του, πού θά τὴν νοιώσει πιδ δυνατὰ τότε, γιατί θα δυνηθῆ νὰ τὴν προσέξῃ περισσότερο, καὶ μ' ἐϋγνωμοσύνη ^{θὰ} ^{τὸ} ἀνάσθησιν ^{τὸν} ^{ὄτι} ^{ροχον} ^{ἑμνητή} ^{τῆς} ^{δόξας} ^{τῆς} "στὰ μαρμαρένια Ἠλύσια, ἐτὰ Ἠλύσια τῆς Τέχνης".

Ἡ Λεμεσός ~~βέβαια~~ δέν θά ὑστερήσῃ στήν ἐκπλήρωση τοῦ ~~ιεροῦ~~ ^{αὐτοῦ} καθήκοντος. Μετὰ τὸ μνημόσυνο προτείνω νὰ συσταθῆ ~~ἐπιτροπὴ~~ ^{μιά} ἐπιτροπὴ, πού θά φροντίσει ν' ἀποκτήσῃ ^{τὸν} ^{πόλη} ^{μας} τὴν προτομὴ τοῦ ποιητῆ. Χρειαζόμαστε πολὺ ^{τὸν} ^{νεολαία} ^{μας} τέτοια παραδείγματα. ^ἢ ^{ἔτσι} ἔπραξε ^{κι} ^ἡ ^{Πρωτεύουσα}. Ἡ Κύπρος ^{μας} ἄλλωστε, ^{κι} ^ἡ ^{κάθε} ^{πό} ^{λη} ^{τῆς} ^{ἐπίσης}, ^{ἔχει} ^{ἕνα} ^ἰ ^{διαίτερο} ^{λόγο} ^{νὰ} ^{τιμῆσῃ} ^{τὸν} ^ἀ ^{θάνατο} ^{ποιητῆ} πού τόσο τὴν ἐτίμησε ^{κι} ^ἔ ^{κεῖνος} ^{χαρίζοντας} ^{τῆς} ^{ἐν} ^ἄ ^{πό} ^{τά} ^{πιδ} ^{ὑπέ} ^{ροχα} ^{ποιήματά} ^{τα}, πού ^ἔ ^{ἀκούετε} ^{ἀμέσως}.

20/1/1902

ταί, ἐπιδερτα, τὰ δὲ ἄλλα, καὶ πάλιν ἐν δυοῖν καὶ μόνον τοῦ
γεννητοῦ καὶ μόνου ~~ἑξ ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ~~ καὶ μόνου
θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ
καὶ μόνου θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ

καὶ μόνου θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ
καὶ μόνου θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ
καὶ μόνου θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ

1. 1776 // Πιστεύετε με καὶ αὐτὸ ὅτι γεννητοῦ καὶ μόνου
καὶ μόνου θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ
καὶ μόνου θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ
καὶ μόνου θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ καὶ πατρὸς ἑνὸς θεοῦ

2. Ἐνα ἀπὸ τῶν ἀναμνηστικῶν αὐτῶν διακρίσεων τῶν ἐκείνων διακρίσεων
καὶ τῶν διακρίσεων τῶν ἐκείνων διακρίσεων τῶν ἐκείνων διακρίσεων

3. Θεοῦ δε, παρακαλῶ καὶ δοξαζετε πάντα, ~~κατὰ τὴν~~ μετὰ τὴν ἀπό
τῶν στοιχειωδῶν διακρίσεων τοῦ ἀνθρώπου οἱ οὐρανὸν μετὰ τὴν δια-
κρίσεων αὐτῶν: 1. Ὁ ἀνθρώπος γεννητὸς ἐκ θεοῦ καὶ ἀνεξαρ-
τητὸς καὶ ἔχει διακρίματα ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἐκ δεικνύσας καὶ ἀσάφειας.
2. Κάθε θείον δὲ δύναμις ἐστὶν ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ἀποστό-
λων. οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ εἶναι ἐκδοδοχοὶ καὶ ὑποτάκτοι τοῦ λαοῦ.

(3. Ἡ διανομή (πῶς ποῦ καὶ πῶς) εἶναι τὸ
ἕκαστον εἶδος πορτοφύλιον καὶ διανομῆς ὑφίσταται βαδίζον ἐκ δεικ-
νύσας καὶ ἀσάφειας τοῦ λαοῦ, καὶ εἶναι κατὰ τὴν ἐκδοδοχίαν καὶ τοῦ λαοῦ
καὶ τῶν ἀρχόντων.

